CİNGÖZ RECAİ

KANLICA VAKASI

Birinci Seri

Altıncı Kitap

CİNGÖZ RECAİ

KANLICA VAKASI

Birinci Seri
Altıncı Kitap

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri:
Orhaniye Matbaası
İSTANBUL
1340 (1924)

23508

سیین کوز رجائی، نك خارق العاده سرگذشتاری

قاکلیجه وقعه‌سی

سیین کوز رجائی، مائتوسالاره و آرسان قوپشره طاش پیشلرلن قورولان سیین اوغلی سیین، چاپلین، وکیلر بر استانبول سرسریسیدو سرگذشتلرینی اوقورکن انسانك بارماغی آغزنده قالیر.

TSB 13,313

اورخانیه مطبعه‌سی

نیاتی ه خمدوش

Doktor Ahmet Fuat Paşa'nın kızı Şaziment Hanım'la Nafiz Bey evleneli henüz bir ayı geçmemişti.

Şaziment Hanım çok zengindi. Nafiz Bey, akıllı, bilgili, güzel bir adamdı. Şaziment Hanım'ı büyülemiş, onunla evlenmiş fakat ne izdivacından evvel, ne de sonra, bu kadın için bir masrafa katlanmamış, karısının Kanlıca'daki yalısında rahatça oturup keyfine bakmıştı.

Şaziment Hanım kocasını çok seviyordu. Onun de kendisini sevdiğine emin olduğu için her ikisi de mesuttular. Fakat... Günün birinde başlarına hem büyük hem de garip bir felaket geldi.

Bir sabah, karı koca yataktan erken kalkmışlardı. Yemek salonunda kahvaltılarını ettikten sonra, büyük salona geçtiler.

Bir de baktılar ki, bütün salonu boydan boya kaplayan halıdan eser yok! Çalınmış!

Bu halı, on iki metre boyunda, sekiz metre eninde, gayet eski, gayet kıymetli, bir Tahran mahsulüydü. Gerek nakışları, gerek renkleri o kadar zarif, nadide idi ki İstanbul'da, hatta büyük Avrupa malikânelerinde bile emsali yoktu. Birçok antikacılar, bu halıyı satın almak için Şaziment Hanım'a yirmi bin lira kadar para teklif etmişler, fakat servetinden ziyade gösterişe meraklı olan kadın, bu halıyı satmamıştı.

Tabii, bu kadar kıymetli bir malın ortada bulunmadığını görünce, genç kadın ve kocası kıyameti koparadılar. Bütün yalı halkını ayaklandırdılar karşılarına çağırdılar, sigaya çektiler fakat hiçbir malumat elde edemediler.

Hizmetkârların hepsi bilmediklerini, görmediklerini söylüyor, hatta ağlıyorlardı bile.

Bu hizmetkârların hepsi emektar, sadık, senelerden beri Şaziment Hanım'ın hizmetinde bulunan insanlar oldukları için hiçbirinden şüphe dahi caiz değildi. İçlerinde bir tanesi yoktu ki, yalıya yeni gelmiş olsun; bir tanesi yoktu ki, şimdiye kadar en küçük bir sadakatsizliği görülsün.

Halının salondan nasıl kaybolduğuna herkes şaştı. Bu muammanın halli gayet güç bir mesele idi. Şaziment Hanım isminin gazetelere geçmesini istemediği için zabıtaya da malumat vermedi. Polis vasıtasıyla bu meselenin hallolunabileceğini zannetmiyordu.

O gece, karı koca, büyük bir üzüntü, hiddet içinde yattılar. Sabaha kadar gözlerine uyku girmedi. Bin şey düşündüler. Hırsızın dışarıdan içeriye girdiğine dair bir emare olmadığı gibi, içeride bulunduğuna dair de bir delil yoktu.

Şaziment Hanım bu işe o kadar sıkılıyordu ki, halının çalınmasından fazla, nasıl kaybolduğunu öğrenmemesine canı sıkılıyordu; ancak sabaha karşı gözlerine uyku girebildi.

Yeni evliler, sabahleyin yataktan kalkınca, içgüdüsel bir hareketle salona gittiler, Şaziment Hanım haykırdı:

"A... A... A... Nafiz... Bak buraya..."

"Nedir? Ne var?"

"Köşedeki antika çini soba da ortada yok!"

Kocası Nafiz Bey, bu vaka karşısında ne diyeceğini büsbütün şaşırarak baktı:

"Vay canına! Sahi... Ortadan soba da uçmuş! Vay canına! Antikaydı. Değil mi Şazimentçiğim? Çok kıymeti var mıydı?"

Şaziment Hanım sapsarı kesilmişti:

"Üç bin lira ederdi!" dedikten sonra, kendisini tutamadı, bayıldı.

***

Böyle iki akşam, üst üste, yalının salonundan yükte de, pahada da ağır iki eşyanın sırra kadem basması, ortalıkta hiçbir emare bulunmaması üzerine, Nafiz Bey zabıtaya müracaata lüzum gördü. Merkeze haber gönderdi.

Memur Bey bizzat tahkikata geldi, evin içinde bütün hizmetkârları sorguladı. Fakat, bu işe memur pek de şaşıyor, böyle, kapılar, bacalar kapalı olduğu halde, evin içinden kıymetli eşyanın kaybolmasına akıl erdiremiyordu. Hizmetkârların dinlenmesinde de hiç kimseden şüphe edilmemişti.

Memur Bey:

"Bir icabına bakarız!" gibi sudan bir vaatle yalıdan çıkıp gitti.

Fakat ertesi sabah, yalı halkı yeniden hayretlere düşmüş, yeniden şaşırmış kalmıştı. Bu sefer de, duvardan beş bin lira kıymetinde bir tablo aşırılmıştı. Bu tablo, Fransız ressamlarından biri tarafından yapılmış ve Şaziment Hanım'ın merhum pederi Fuat Paşa'ya hediye edilmişti. Genç kadın, hem maddi, hem manevi kıymeti olan bu hediyenin de, yine esrarengiz bir el tarafından çalındığını görünce, kederinden yalnız bayılmakla kalmadı, bir sinir hastalığına tutuldu, baş ağrıları içinde yatağa yattı.

Zavallı Nafiz Bey, bu devamlı felaketlere keskin bir çare düşünüyordu. Nihayet meşhur sertaharri memuru, İstanbul'un zeki polis hafiyesi Mehmet Rıza Bey'i yalıya

davet etmek aklına geldi. Telefon kataloğundan sertaharrinin evinde bulunan telefonun numarasını öğrendi. Meşhur polis hafiyesini yalıya çağırdı.

Sertaharri Mehmet Rıza Bey, yalıya gelir gelmez, bütün hizmetkârları yeniden sorguladı. Eşyanın çalındığı salonda koca Nafiz Bey'e dedi ki:

"Ben bu eşyanın kimin tarafından, nasıl çalındığını öğrendim!"

Sertaharrinin bu iddiası, karı ile kocayı o kadar hayrete düşürmüş ve o kadar sevindirmişti ki, ikisi bir ağızdan haykırdılar:

"Sahi mi söylüyorsunuz Rıza Bey? Ne çabuk! Ne seri bir muvaffakiyet! Lütfen izah eder misiniz?"

Mehmet Rıza, bulundukları odanın kapısını kapayarak, ellerini ceplerine soktu, Şaziment Hanım'la Nafiz Bey'in karşısında, kendisine çok hâkim bir zabıta memuru ciddiyetiyle durdu:

"Evet hanımefendi ve beyefendi! Ben bu eşyanın kimin tarafından, nasıl çalındığını biliyorum. Fakat gerek hırsızın, gerek eşyaların elime geçmesi için yirmi dört saat müsaadenizi isteyeceğim."

Şaziment Hanım, gayet sevinçli ve heyecanlı atıldı:

"Yirmi dört saat değil, yirmi dört gün, istediğiniz gibi çalışınız, uğraşınız, ben size elimden gelen fedakârlığı yapar, ne isterseniz hazırlarım. Fakat söyleyiniz, bize bunu nasıl keşfettiğinizi söyleyiniz, çünkü eşyamın çalındığına değil, bu muammanın gizli kalmasına yüreğim üzülüyor."

Mehmet Rıza, güldü: "Pekâlâ," diyerek elini yeleğinin dört cebine de soktu ve her cebinde birer tane küçücük bükülmüş kâğıtlar çıkardı. Kâğıtların birincisini açtı. Heyecanla, merakla bakan Şaziment Hanım'la Nafiz Bey, bu kâğıdın içinde sigara külleri gördüler.

Mehmet Rıza dedi ki:

"Bu külleri tablonun çalındığı duvarın dibinde ve salondaki balkon kapısının eşiğinde, büyüteçle gördüm, muayene ettim! Her sigaranın küllerinden ne cinse mensup olduğunu izah eden bir fen vardır. Bu fenne nazaran bu küller, tütünü şarap ile yıkanıp yaşken sarılan bir nevi İskoçya sigaralarına aittir.

"Hırsız tablonun çalınması esnasında, bu sigarayı içiyordu. Şehrimizdeki hırsızların kendilerine göre huyları, âdetleri, usulleri vardır. Meşhur Cingöz Recai, hırsızlık esnasında her zaman bu İskoçya sigarasını tellendirmek budalalığını yapar. Bu onun keyfidir. Vazgeçemez. Ben birçok defalar onun içtiği sigaranın külleri vasıtasıyla, bir hırsızlığın Recai tarafından yapıldığını keşfettim ve hiç yanılmadım; binaenaleyh bu hırsızlık, hiç şüphesiz, Cingöz Recai tarafından yapılmış, onun usulüdür."

Mehmet Rıza, ikinci kâğıdı açmazdan evvel, Şaziment Hanım'a sordu:

"Çalınan tablonun çerçevesi altın yaldızlı değil miydi?"

"Evet... Nereden bildiniz?"

"İşte, bakınız!"

Sertaharri memuru, ikinci kâğıdı açtı, bu kâğıdın içinde ince, şeffaf bir eczalı kâğıt vardı. Üstüne gayet küçük yaldız zerreleri yapışmıştı. Mehmet Rıza dedi ki:

"Cingöz Recai, tabloyu duvardan indirirken, çercevenin eski yaldızlarının dökületeceğini hesap etmemiş. Ben yalnız bu yaldızlar vasıtasıyla tablonun geçtiği yerleri keşfettim; hırsızlar levhayı, duvardan indirdikten sonra, deniz üstündeki balkonun kapısına götürmüşler, bu kâğıdın içindeki eczalı kâğıt, o kadar hassas imal edilmiştir ki en temiz bir mermerin üstüne de

azıcık dokundursanız, üstündeki tozları çeker, alır, işte ben bu eczalı kâğıtla salonda yerdeki ve balkonun parmaklıklarındaki altın yaldız zerrelerini topladım. Bence levhanın buradan balkona götürüldüğü muhakkaktır.

Bu keşfiyatı son derece hayret ve takdirle dinleyen Nafiz Bey sordu:

"Peki… Levhanın balkondan iple indirildiğini nereden anladınız?"

Mehmet Rıza Bey, avucundaki üçüncü kâğıdı açarak:

«Evvela, balkondan aşağı bir levhayı indirmek için iyi vasıta iptir. Saniyen şu kâğıda bakınız... Burada bir kalın çamaşır ipinin pürüzlerini görüyorsunuz. Ben bu pürüzleri de balkonun demir parmaklığının dibinde buldum. Hırsızların ipi oradan geçirdikleri muhakkaktır."

Nafiz Bey, tekrar sordu:

"Pekâlâ... Tablonun bir motora indirildiğini nasıl keşfettiniz Rıza Beyefendi?"

Kocası bu sualleri sorarken, Şaziment Hanım, birdenbire bağırmıştı:

"Evet evet... doğru... dün gece... sabaha karşı... Uykumun arasında bir motor sesi işitir gibi olmuştum... Bey..."

Mehmet Rıza Bey, Nafiz Bey'in sualine cevap vermek için dördüncü kâğıdı da açtı:

"Buraya da bakınız... Şu bir bez parçasıdır. Lütfen burnunuza götürür müsünüz ne kokuyor?"

"Benzin."

"Peki... Şimdi de bezin içine bakınız: Burada iki siyah leke görüyor musunuz?"

"Şu lekenin biçimi neye benziyor?"

"Bir tornavidaya."

"Bazen yağlı tornavidaları kurularken bezi bir defa bastırırlar ve üstüne resmi çıkar. Anlıyorsunuz ki bu bezle bir tornavida kurulanmıştır. Ben bunu rıhtımda bir taşın arasına sokulmuş buldum. Daha ileriye giderek diyebiliriz ki, bu bizim Cingöz Recai'nin mendilidir."

"Amma yaptınız ha!"

"İşte size markası. Büyütecimi vereyim de, lekelerin altına iyice bakınız!"

Şaziment Hanım'la Nafiz Bey, meşhur sertaharrinin elinden hem bez parçasını hem de büyüteci aldılar, pencerenin ışığına koştular, baktılar: Gerçekten bez parçasının kenarında Fransızca harflerle d.j.r. markası vardı. Fransızcada (d.j.) harfleri (C) harfi gibi okunduğu için bu marka Cingöz Recai isminin ilk harfleriydi.

Karı koca derin bir hayret içinde kalmışlardı. Meşhur Türk polis hafiyesinin elini hararetle sıktılar:

"Doğrusu ya, tebrik edilmeye layıksınız Rıza Bey... Parmaklarımız ağzımızda kaldı!" dediler.

Mehmet Rıza Bey, daima o nazik, alçak gönüllü haliyle gülüyor, anlatıyordu:

"Bu keşif o kadar mühim değil. Ben ekseriya böyle şeylere dikkat ederim. Şimdi anlıyorsunuz ki Cingöz Recai, balkondan motora indirmiştir. Fakat yalıya nasıl girmiştir meselesi var."

Karı koca haykırıştılar:

"Öyle ya... Öyle ya... Biz de size onu soracaktık."

Mehmet Rıza kati bir tavırla cevap verdi:

"Cingöz Recai, bu yalının içinde yatıp kalkıyor!"

Sertaharri memurunun bu sözü, genç karı ile koca arasında bir yıldırım tesiri yapmıştı. Şaziment Hanım da, Nafiz bey de gözlerini açarak birer adım geriye sıçradılar, bağırdılar:

"Ne diyorsunuz Rıza Bey, mümkün mü? İmkân haricinde bu!"

Rıza Bey gülüyordu:

"Dünyada imkân haricinde olan hiçbir şey yoktur. Bu da her şey gibi tabii ki mümkündür. Cingöz Recai, öyle bir adamdır ki adi hırsızlara, Altındiş İbrahimlere Kurşun Ahmetlere benzemez."

Nafiz Bey, Mehmet Rıza'nın gözlerinin içine bakarak gayet kayıtsız ve sakin görünerek sordu:

"Peki... Buna nereden hükmediyorsunuz?"

Mehmet Rıza hemen cevap verdi:

"Çöp tenekesinden!"

"Çöp tenekesinden mi?"

"Nasıl oluyor?"

"Gayet tabii. Cingöz Recai'nin yalı içinde bulunmasından şüphelendim. Onun İskoçya sigarası içtiğini demin size söylemiştim. Bundan hiç vazgeçmez. Eğer başka bir şekilde, sizin aranızdaysa yine sigarasını içecektir tabii. O halde, küller, bütün süprüntülerle beraber çöp tenekesine dökülür. Gidip tenekeyi muayene ettim."

"Külleri buldunuz mu?"

"Buldum. Bu yalıda üç nevi sigara içen var. Cingöz İskoçya tütün içiyor. Bir başkası, belki hanımefendi, belki zatı âliniz, belki hizmetkârlardan biri, Reji'nin en âlâsından içiyor. Biri de kaçak kullanıyor. Hatta, sigaraların izmaritlerini de buldum."

Mehmet Rıza, cebinden bir teneke kutu çıkardı, kapağını açtı: Gerçekten... Bu kutunun içinde... İngiliz sigarası, Türk reji sigarası ve kaçak tütün izmaritleri vardı.

Şaziment Hanım, pembe ve cilalı tırnaklarla beyaz parmaklarını bu izmaritlere dokundurmadan, kutuya uzattı, baktı, sonra hayretle geri çekilip kocasına döndü:

"Nafiz!" diye bağırdı.

Kocası da sigaralara bakıyor, ıslıkla bir şarkı söyleyerek gülüyordu, karısına dönerek sordu:

"Ne var cicim?"

"Bu İngiliz sigaraları, senin sigaraların değil mi?"

Nafiz Bey, omuzlarını silkeleyerek cevap verdi:

"Evet... Ben daima bunlardan içerim."

Mehmet Rıza, daima elleri cebinde, Nafiz Bey'in yanına yaklaştı, yüzüne bakarak söyledi:

"Alay ediyorsunuz beyefendi! Bu sigaralar size ait olamaz. Eğer öyle ise bütün tahminlerim altüst olur."

Nafiz Bey ısrar etti:

"Bu sigaraları ben içerim. Demin kâğıdın içinden çıkardığınız küller de bu nevi sigara külleri midir?"

"Evet, aynı sigara külleri."

Nafiz Bey kahkahalarla gülüyordu:

"O halde siz, bana ait sigara külleriyle izmaritlerini Cingöz zannederek büyük bir tahmin hatasına düşmüş olacaksınız."

Rıza, Nafiz Bey'e biraz daha yaklaşarak dedi ki:

"Hiç zannetmiyorum beyefendi! Mamafih... Kim bilir... Azıcık ellerinizi uzatır mısınız?"

"Ne yapacaksınız?"

"Azıcık uzatınız... Şimdi meseleyi tamamıyla anlamış olacaksınız."

Nafiz Bey iki elini de Mehmet Rıza'ya uzatarak:

"Buyurunuz." dedi.

Sertaharri memuru, Nafiz Bey'e iyice yaklaştıktan sonra rica etti:

"Lütfen avuçlarınızı üst üste kilitleyiniz."

Nafiz Bey bunu da yaptı.

Mehmet Rıza birdenbire cebinden bir kelepçe çıkararak yarım saniyeye bile muhtaç olmayan hızla Nafiz Bey'in bileklerine geçirerek haykırdı:

"Artık bu dalavere yetişir."

Nafiz Bey, zabıta memurunun bu hareketine hiç şaşmamış, bilakis, keyifli, tebessümlerle gülüyordu. Fakat Şaziment Hanım, hiçbir şey anlamamış, yüzü bembeyaz kesilmiş, güzel siyah gözleri büyümüş olduğu halde Mehmet Rıza'ya baktı ve öfkeyle sordu:

"Bu ne demek?"

Zabıta memuru ciddi idi. Vakur ve sakin bir adımla Nafiz Bey'e daha ziyade yaklaştı, elini onun siyah bıyıklarına uzattı, bir tutam kıl parçalayarak çekti. Nafiz Bey'in takma bıyıkları yere düştü. Mehmet Rıza, cebinden bir çakı çıkararak Nafiz Bey'in yüzünün sahte derisini de kesti ve çekip çıkardı; bütün bu maske altından büsbütün başka renkte, daha zayıf, tamamıyla bıyıksız bir çehre meydana çıktı.

Sertaharri memuru, şahadet parmağını bir çivi gibi Nafiz Bey'e dikerek Şaziment Hanım'a dedi ki:

"İşte... Kocanız olan bu adam, Cingöz Recai'nin kendisidir. Bütün eşyalarınızı alan da odur."

Şaziment Hanım, beyninden vurulmuş gibiydi. Orta parmağını dişlerinin arasına sokmuş, gözlerini açmış, derin bir şaşkınlık içinde hem Cingöz Recai'ye, hem de Mehmet Rıza'ya bakıyor, bu meşhur hırsızla meşhur polis hafiyesinin resimlerini birçok defalar gazetelerde mecmualarda gördüğünü iyice hatırlıyordu.

Gayriihtiyari olarak mırıldandı:

"Cin... Göz Recai... Benim... Kocam!"

O zaman, her şeyi anladı. Bir ay evvel bu sahte Nafiz Bey'le nasıl sokakta tanıştığını, bu adamın sihir ve nüfuzuna nasıl kapıldığını hatırladı; tevekkeli değil,

Şaziment Hanım'la evlenirken bu sahte Nafiz Bey, huşusi hayatına dair hiçbir malumat vermemiş ve "Ben esrarengiz görünmeyi severim!" demişti. Ah... Zavallı Şaziment Hanım, bu sahte Nafiz Bey'i o kadar beğenmiş, o kadar meftun olmuştu ki üstüne toz kondurmak istemiyordu. Şimdi bile bu haliyle bile onu bir hırsız, bir kötü niyetli iken bile sevdiğini hissediyordu. Recai'nin yüzüne dikkatle baktı. Ve içinden: "Güzel adam vesselam!" dedi fakat çalınan eşyaları hatırına gelince yüzü buruştu.

Cingöz Recai, kelepçelenen ellerine bakarak, adeta memnun olmuş, keyfe gelmiş gibi gülüyordu:

"Yakalandık ha... dedi. Vallahi aşkolsun Rıza Bey sana! Yetenekli memursun, hiç şüphe yok. Nihayet beni kafese koydun ya... Doğrusu bu kadar ince düşündüğünü bilmiyordum. Fakat... bizim hanım, şu sigara meselesinde foyamı meydana komasaydı, sen bu izi çakmayacaktın, itiraf et!"

Mehmet Rıza, aylardan beri peşinde koştuğu Cingöz Recai'nin kelepçeli ellerine bakarak bir sigara yaktı:

"Ben senin Cingöz olduğunu iyice bilmiyordum. Fakat bu yalının kapısından içeri girdim gireli yalnız senden şüphe ediyordum. Çünkü bence hırsızlığın Cingöz tarafından yapıldığı ve onun da bu yalının kapısının içinde olduğu muhakkaktı. Biraz evvel göstermiş olduğum emarelerle, bu hırsızlığın yapılış şeklini gözümle görmüş gibi biliyordum. Ama... Hanımefendinin sana itimadı... Bir de... Senin sahte Nafiz Bey rolünü son derece büyük bir maharetle yapman beni şaşırtıyordu. Eğer sigara meselesi ortaya çıkmasaydı belki senin eline kelepçe vuramayacaktım, fakat senden mütemadiyen şüphe edeceğim için peşini bırakmayacaktım."

Recai, Şaziment Hanım'a baktı. O derin, koyu, işleyici gözlerle genç kadını hala büyülemek istiyor gibiydi, dedi ki:

"Cicim görüyorsun ya, ilahi adalet denilen bir şey vardır, ben seni aldattım, en kıymetli eşyanı aldım, sen farkında olmadan İstanbul'un en meşhur zabıta memurunun eline teslim etmiş oldun."

Cingöz, başını çevirerek, Şaziment Hanım'la Rıza'ya konsolun üstündeki aynayı gösterdi:

"Bu ayna da antikadır. Bunda gözüm kaldı doğrusu... Yakalanmasaydım, onu da evime gönderecektim."

Şaziment Hanım gözlerini canlandıran bir öfke, sitem aşk ve hararetle Cingöz'e hitap etti:

"Hain! Hain! Benim seni sevdiğimi bilmiyor muydun? Benim aşkımın her şeyden fazla kıymeti olduğunu bilmiyor muydun? İsteseydin bütün bu antika eşyaları senin uğrunda feda edeceğimi bilmiyor muydun? Benim aşkıma karşı, böyle adi bir hırsızlıkla niçin mukabele ettin? Söyle! Şimdi, benim haysiyetim, şerefim bir paralık oldu. Herkes Nafiz Bey'in sahteliğini öğrenecek. Herkes benim Cingöz Recai'nin koynuna yattığımı öğrenecek. Yazık değil mi bana? Eğer bilseydim, seni zabıtanın eline teslim etmezdim; senin bir hırsız olduğunu bile bile koynunda yatmaya razı olurdum. Çünkü seni seviyorum. Seni hâlâ deli gibi seviyorum. Fakat... Bugün bir mahkûmsun... Bugün seni hapishaneye sokacaklar... Artık aşkım da, şerefim de mahvoldu... Ne kadar bedbahtım... Ne kadar bedbahtım..."

Şaziment hanım bir koltuğa oturarak hıçkırmaya başladı.

Recai ona doğru yürümüş, kelepçeli ellerinin müsaade ettiği kadar, genç kadının kumral saçlarını okşayarak, tatlı, en tatlı sesle, yalvarır gibi söylüyordu.

"Cicim, yavrum, güzel kuşum... Senin ağladığını görmeye tahammülüm yok. Zindanlarda çürümeye razıyım fakat o güzel gözlerinden bir damla yaş sızmasın, cicim hatırım için, artık hatırım kalmadı ama... bari... ölmüş olan aşkımızın hatırası namına sus... Beni de kederlendirme. Dinle bak. Sana karşı kendimi müdafaa edeceğim. Zira, benim nazarımda en büyük mahkeme senin vicdanındır. Beni dinle, Şaziment, beni dinle."

Genç kadın, ıslak gözleriyle Recai'ye baktı:

"Ne var? Ne var? Söyle! Senin artık söyleyebilecek bir şeyin var mı?"

Recai, dimdik ayakta durarak, kati bir tavırla cevap ver"

"Var. Benim söyleyeceğim çok şeyim var, ben de seni çıldırasıya seviyorum. Ben de senin uğrunda hayatımı feda ederim. Emin ol ki şimdiye kadar senden başka hiçbir kadını sevmedim. Ben dünyayı dolaşmış bir adamım. Yüz binlerce lira sahibi bir adamım. Yüzlerce kadın beni sevdi. Fakat ben hiçbirini sevmedim. Anlıyor musun hiçbirini sevmedim. Yalnız seni, yalnız seni sevdim. Buna katiyen emin ol; şu karşındaki denizin Boğaz olduğuna nasıl eminsen öyle emin ol! Fakat şunu da bil: Bende (kleptomani) illeti var. Yani, hayatta benim için en büyük zevklerden biri de: çalmaktır. Kumarbaz, kumardan; ayyaş, içkiden; esrarkeş, esrardan nasıl vazgeçemezse, ben de çalmaktan vazgeçemem dünyada, benim gibi yüz binlerce lira sahibi nice adamlar vardır ki, (kleptomani) illetine yakalanmış oldukları için, hırsızlık etmeden yaşayamazlar. Hatta... Geçenlerde bizim gazeteler de yazdı, okumadın mı?

"Bir zengin Amerikalı kadın bile, hırsızlık ediyormuş. Hâlbuki bu kadın, büyük ve namuslu bir muhite

mensup olduğu gibi, son derece erdemliymiş. Ben seninle seni aldatmak için evlenmedim. Seni sevdim. Çıldırasıya sevdim. Hâlâ da seviyorum. Fakat, ben çalmadan duramazdım. Ne yapayım? Alışmış kudurmuştan beterdir derler. Fakat şimdi Rıza Bey'e çalınan eşyanın yerini haber vereceğim. Halı da çini soba da, levha da sana iade edilecek emin ol. Hatta, mahpusta bana çok para lazım olmadığı için servetimin yarısını da sana bırakacağım. İhtimal ki ben artık yaşamam. Fakat... Mehmet Rıza Bey'in hatırını kırmamak için, ne olursa olsun hapishaneye gireceğim. Orada seni hiç, unutmayacağım; Şaziment hiç!"

Genç kadın birdenbire ayağa kalktı, Recai'nin omuzlarını tuttu, gözlerine bakarak bağırdı:

"Hayır! Hayır! Hayır! Sen mahpushaneye girmeyeceksin! Hayır! Sen daima benim kocamsın! Ben seni daima seviyorum!"

Sonra Sertaharri Mehmet Rıza'ya döndü:

"Rıza Beyefendi! Bana yaptığınız hizmete çok teşekkürler ederim. Bu hizmetinize karşılık pek büyük mükâfat takdim edeceğim. Fakat... Kocam, daima kocamdır ve ismi Cingöz Recai değil, daima Nafiz Bey'dir. Zira kendisinden hiçbir şikâyetim yok; o benim mallarımı çalmadı, ben ona hediye ettim. İşitiyor musunuz? Ben ona hediye ettim. Kocamın ellerinden kelepçeleri çıkartınız. Hep dost olalım. Sizi çok memnun edeceğim. Bu hizmetinize pek büyük bir mükâfat vereceğim, fakat bu meseleyi yalnız üçümüz bileceğiz, hiç kimse öğrenmeyecek. Haydi... Kocamın ellerinden kelepçelerini çıkartınız. Çünkü onu seviyorum."

Mehmet Rıza, bu sahne karşısında, en ciddi tavrını takınmış, kaşlarını çatarak son derece kati bir eda ile cevap vermişti:

"Hanımefendi... Hırsızlık genel hukuk davalarından kabul edilir. Davacı şahıs, yani zatı aliyeleri, davadan vazgeçse bile, kanunun pençesi daima hırsızın omuzlarına yapışacaktır. Bundan başka, ben Cingöz Recai Bey'i yalnız bu mesele için değil, daha geçen gün Anadolukavağı'nda yaptığı bir hırsızlıktan dolayı da arıyorum. O zaman polis müdüriyetinde, binlerce memurun içinde elimizden kaçmıştı. Biliyorsunuz ki bu işlerde hatıra, gönüle bakılmaz."

Cingöz Recai, Mehmet Rızayı tasdik etti:

"Çok doğru! Ben bu meselede cezayı hak ettim. Mehmet Rıza Bey için beni polis genel müdüriyetine teslim etmekten başka yapılacak şey yoktur."

Sonra, sertaharri memuruna hitap etti:

"Haydi... Gecikmeyelim. Burada kaldıkça Şaziment Hanım daha fazla müteessir olabilir. Derhal beni götürünüz."

Mehmet Rıza tereddüt ederek mırıldandı:

"Sizi buradan polis müdüriyetine götürmek epeyce zor bir meseledir. Daha evvel karakola telefon etmek istiyorum."

Cingöz parmağı ile kapıyı gösterdi:

"Bitişik odada telefon var."

"Fakat seni burada yalnız bırakamam."

"Beraber gidelim."

"Pekâlâ, lütfen kollarını mümkün olduğu kadar havaya kaldır ve önüme düş; hiçbir yere elini sürme, hanımefendi bize yol gösterir."

Şaziment Hanım ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Cingöz Recai, uysal bir sesle ona söyledi:

"Haydi cicim... Sen önümüzden yürü!..."

Şaziment Hanım en önde yürüdü, kapıyı açtı.

Arkasından Recai ve daha sonra. Mehmet Rıza çıkıyorlardı.

Kapının eşiğine gelir gelmez... Cingöz Recai... Önüne doğru biraz eğildi... Sağ ayağıyla... Arkasından gelen Mehmet Rıza'nın tam karnına müthiş bir tekme savurdu. Bu hareket o kadar ani, o kadar beklenmeyen bir zamanda olmuştu ki, sertaharri memuru kendini toplamaya vakit bulamadan, odanın ortasına kadar gerisin geriye yuvarlandı.

Recai, Şaziment Hanım'a bağırdı:

"Çabuk kapıyı kapa, anahtarı çevir!"

Şaziment Hanım, bütün kuvvetiyle kapıyı çekti, anahtarı çevirdi, kapıyı kilitledi. Mehmet Rıza içeride mahpus kalmıştı.

Cingöz, Şaziment Hanım'ı kolundan tuttu. Süratle merdivenlerden aşağı indiler, bahçeye çıktılar rıhtıma doğru yürüdüler.

Şaziment Hanım, tekrar tekrar soruyordu:

"Ne yapacağız? Ne yapacağız? Şimdi ben de suçlu oldum..."

Cingöz Recai, deniz kenarında durarak karısını kucakladı.

"Hiç telaş etme. Sen suçlu değilsin. Mehmet Rıza'nın bütün iddialarını inkâr et. Bütün kabahatleri benim üzerime yükle. Zaten bu adam, beni ele geçirmeyince bu meseleleri ortaya dökmez. Ketum olmak kendi menfaatinedir. Şimdi ben savuşuyorum."

Recai bu sözleri söylerken parmaklarını ağzına götürdü, kuvvetli bir ıslık çaldı. Bir daha çaldı, sahilde bir motor sesi işitildi.

Recai Şaziment Hanım'ın elini tuttu:

"İşte motorum geldi. Daima şu bitişik viranenin önünde emrime hazırdır. Islık sesini bekler. Şimdi ben ona binip gideceğim fakat bu gece seni gelir görürüm."

"Buraya mı geleceksin?"

"Evet."

"Korkmaz mısın?"

"Kimden?"

"Ya polisler seni beklerse?"

"Benim bütün işim gücüm polislerle uğraşmak. Niçin korkayım? Sen bu akşam beni mutlaka bekle. Mutlaka geleceğim, emin ol."

Bu sırada motor rıhtıma yaklaşıyordu. Fakat deniz üstündeki balkonun kapısı gürültü ile açıldı ve Rıza orada göründü, Elinde bir revolver vardı.

Recai motordakilere bağırdı:

"Çabuk... Çabuk olunuz!"

"Recai bir adım atacak olursan ateş ederim!"

Şaziment Hanım titremeye, kocasının vücuduna sarılmaya başlamıştı. Silah sesiyle yalı halkının bahçeye koşuşmasından korkuyordu. Bereket versin ki bütün bu sesleri henüz hiç kimse işitmemişti.

Cingöz Recai başını balkona kaldırdı:

"Sen bana ateş edersen, burada adamlarım da sana ateş eder, vücudunu oraya sererler. Aklını başına topla da, parmaklarını tetikten çek."

Cingöz Recai, rıhtıma yanaşan motora atladı ve Şaziment Hanım'a bağırdı:

"Dediğim gibi cicim; bu akşam!"

Mehmet Rıza balkonda revolverini cebine koymuş, parmaklıktan atlamış, balkondan rıhtıma kadar inen büyük taş sütuna sarılmıştı. Büyük bir çeviklikle sütundan aşağı kayıyordu.

Hafiyenin rıhtıma yaklaştığını gören Recai, adamlarına emir verdi:

"Çabuk, hareket!"

Motor kalktı, fakat Mehmet Rıza da rıhtıma inmişti.

Şaziment Hanım tir tir titriyor, Mehmet Rıza'nın kolunu tutuyordu.

"Yapmayın, bırakın!" diye inliyordu.

Zabıta memuru kadını itti, rıhtımın kenarında gerildi, kendisini fırlattı ve sahilden bir metre kadar açılmış bulunan motorun içine atladı.

Fakat Recai'nin adamları, zabıta memurunu derhal kıskıvrak yakalamışlar, kollarını ve bacaklarını iple bağlamışlardı.

Yalılardan pencereler açılmış, birçok kadın başları uzanmış, deniz üstünde cereyan eden bu garip mücadeleyi hayretle seyrediyorlardı.

Mehmet Rıza, sımsıkı bağlandıktan sonra, motor son süratle uzaklaştı.

Cingöz Recai, düşmanının karşısında bir sigara yaktı:

"Sen benim ellerime kelepçe geçirdiğin sırada bir sigara yakmıştın, ona o kadar imrendim ki! Şimdi de sıra benim."

Sonra bu kibar haydut, kendisine mahsus o şeytani alaycılığıyla daima gülerek dedi ki:

"Budalalık ettin. Motorun içine atlamamalıydın. Şimdi başına büyük bir kaza gelmesi ihtimali var. Zira görüyorsun ki tamamıyla elimizdesin. Seni on iki parçaya ayırsak hiç kimsenin haberi olmaz! Fakat ben o kadar vahşi değilim. Kandan hoşlanmadığımı da bilirsin. Binaenaleyh daha hafif bir ceza tertip ettireceğim."

Cingöz Recai, adamlarına emir verdi:

"Mehmet Rıza Bey'in ellerini ve ayaklarını çözünüz. Kendisini de hemen denize atınız. Gayet iyi yüzme bilir, kurtulur, fakat dikkat ediniz ha... Bağlarını çözerken bir münasebetsizlik etmesin."

Cingöz'ün adamları, zabıta memurunun üstüne atıldılar. Bağlarını çözdüler ve kımıldamasına meydan bırakmadan Mehmet Rıza'yı motordan kaldırıp denize attılar.

Motor Kandilli önlerinden geçiyordu. Mehmet Rıza denize düşer düşmez, derhal yüzmeye başladı. Bereket ki deniz sakindi. On dakika sonra sahile çıktı. Ahali, zabıta memuruna hayretle bakıyorlardı.

Mehmet Rıza karakola gitti, soyundu, ateş yaktırarak elbiselerini kuruttu ve Cingöz'ün Şaziment Hanım'a söylediği gibi, zabıta memuru arkadaşlarına bu meseleden hiç bahsetmedi. Yalnız komisere dedi ki:

"Bu gece... Göreceksiniz, Cingöz Recai'yi yakalayacağım!"

Mehmet Rıza polis müdüriyetine telefon etti, en yetenekli taharri memurlarından beş tanesini Kanlıca'ya çağırdı.

Akşamüstü hava kararınca hepsi birden, kimseye görünmeden Şaziment Hanım'ın yalısının bahçesinden içeriye girdiler.

Mehmet Rıza vaktiyle arkadaşlarına talimat vermiş, demişti ki:

"Bu akşam, bu yalıya Cingöz Recai'nin geleceğine eminim. Herif ya arka yoldan araba ile, yahut denizden motorla gelecektir. Biz yalının bahçesinde, her birimiz bir ağacın arkasında bekleyeceğiz."

Mehmet Rızanın arkadaşlarına söylediği gibi, taharri memurlarından her biri bahçenin bir ağacı arkasında

gizlendi. O suretle ki, yalıya kuş uçsa görmemek mümkün değildi. Mehmet Rıza, rıhtım boyunu gözetlemek için kameriyenin arkasına gizlenmişti.

Hava iyice karardı. Bütün Boğaziçi'ni korkunç bir karanlık bastırdı. Gökyüzünde bulutlar vardı. Bunlar arasından tek tük birkaç yıldızın parıltısı gözüküyordu.

Yalının deniz üstündeki pencerelerinde hiçbir ışık yoktu. İhtimal ki yalı halkı yemek yiyorlardı.

Böylece yarım saat, belki bir saat geçti. Bahçede hafif rüzgârla dalları sallanan ağaçların hışırtısından başka hiçbir ses yoktu.

Nihayet... Sahilde bir motor sesi işitildi. Mehmet Rıza, saklandıkları yapraklar arasından başını uzatarak, son derece keskin gözleriyle karanlığı delmeye çalıştı. Baktı. Rıhtıma bir motor yanaşıyordu.

Motorun içinden siyah pelerinli, uzun boylu bir adam çıktı, motordakilere bir kelime söylemeyerek, yalının balkonuna baktı, hafif bir ıslık çaldı.

Mehmet Rıza, bu adamın Cingöz Recai olduğunu anladı. Bu ıslık sesi üzerine, yalının deniz üstündeki büyük kapısı açıldı, pelerinli adam içeriye girdi.

Mehmet Rıza, şimdi yalının pencerelerine bakıyordu. Balkonlu odada havagazı lambası* yandı. Orası Şaziment Hanım'ın yatak odasıydı.

Sertaharri memuru, hemen bahçedeki arkadaşlarına koştu, onları yanına toplayarak anlattı:

"Cingöz Recai şimdi motorla geldi."

Arkadaşları tasdik ettiler:

"Evet... Motorun gürültüsünü işittik."

---

* Öykünün yazıldığı tarihlerde (1924) Boğaziçi'nin Anadolu yakasında henüz elektrik yoktu. Aydınlanma havagazı ile sağlanıyordu.

"Tamam, şimdi sizin vazifeniz yalının her tarafını kuşatmak, dışarıya hiç kimseyi salıvermemektir. Ben ne yapıp yapıp içeriye gireceğim, Cingöz'ü elimle yakalamaya çalışacağım, fakat herif elimden kaçarsa siz yakasına yapışmalısınız.

Taharri memurları, alçak sesle temin ettiler:

"Emin olabilirsiniz Rıza Bey."

Mehmet Rıza, zihnen verdiği kararı tatbik için balkonun altına koştu. Gündüz tırmanarak indiği taş sütunlardan balkona yine tırmanarak çıkmak istedi. Sertaharri memuru bu gibi işlerde kedi gibiydi. İpten, duvardan, kayalardan tırmanmak hususunda emsali yoktu. Bir saniye içinde balkona çıkmış bulunuyordu.

Hava karanlık olduğu için odanın içinden kendisini görmeyeceklerinden emindi. Hâlbuki o, bilakis, aydınlık olan odanın içini mükemmel seyredecekti. Fakat, ihtiyata riayetle, vücudunu mümkün mertebe gizlemeye çalışarak cama yaklaştı, içeriye baktı.

Odada Şaziment Hanım'la Cingöz Recai vardı. Genç kadın kocasının boynuna atılmış, dudaklarını öpüyor, öpüyor, öpüyordu.

Recai, soyunuyordu. Gece elbisesini giydi. Tam balkonun yanında duran şezlonga uzandı. Şaziment Hanım da soyunmuş, yalnız bir gecelik gömleği ile kalmıştı. O da şezlonga gitti, Cingöz'ün yanına oturdu. Recai, kollarını karısının gömleğinin altından sokarak, genç kadının çıplak vücudunu kucakladı, kendisine doğru çekerek dedi ki:

"Şu sırada Mehmet Rıza'nın bizi gözetlemesi ihtimali de vardır."

Şaziment Hanım şaka zannederek gülmüştü.

Recai, daha ciddi olarak ısrar etti:

"Şaka söylemiyorum. Rıza'nın elinden kurtulmak güçtür. Ve beni yakalayamazsa sana fenalık etmeye çalışır. Onun için yarın ben seni kendi evime götürmek istiyorum."

"Senin evin var mı?"

"Var."

"Nerede?"

"Boğaziçi'nde mükemmel bir köşk. Belki de bir saray. Gelirsen görürsün. Bu yalının kapılarını kapat, hizmetkârlarını sav, benim evimde otur. Hiç kimse senin mallarına dokunamaz."

Şaziment Hanım, pembe ve taze vücuduyla Recai'ye sımsıkı yapışarak cevap verdi:

"Çok doğru. Artık bu meseleden sonra ben Kanlıca'da oturamam. Herkes kocamın sen olduğunu anlayacak. Mesele belki de gazetelere yazılacak."

"Gazetelere yazılmanın ehemmiyeti yok, fakat zabıta sana bir zarar getirir."

"Gazetelere yazılmanın ehemmiyeti yok mu?"

"Öyle ya... Cingöz Recai'nin karısı olmak bir şereftir. Bunu unutma. Kadınlar beni çok severler. Şimdiye kadar, yüzlerce kibar kadından tebrik... hatta, davet mektupları aldım."

Cingöz bu sözleri söylerken, Şaziment Hanım'ın vücudunda son çamaşır olan gömleği de çıkarıyordu. Genç kadının çırılçıplak vücudunu tamamıyla kucaklayarak her tarafını öpmeye başladı.

Şaziment Hanım, kısa nefesler arasında:

"Recai. Oooh, Recai..." diyordu. "Ben de senin resmini gazetelerde görürdüm de seni takdir ederdim. Dün Mehmet Rıza senin takma bıyıklarını koparırken içimde adeta sevinç hissettim."

İkisi de dudak dudağa geldiler.

Fakat Mehmet Rıza'nın artık böyle manzaraları görmeye tahammülü yoktu. Sertaharri memuru, hemen revolverini eline alarak, balkonun kapısını açmak istedi.

Cingöz Recai, bu küçük tıkırtıyı duyar duymaz, yerinden sıçradı:

"Şaziment... Rıza geliyor..." diye bağırdı, koştu, bitişik tuvalet odasına kaçtı.

Mehmet Rıza odaya girmişti. Şaziment Hanım, vücudunu gömleğiyle alelacele örterek, sertaharri memurunun yolunu kesti:

"Allah aşkına... Rıza Bey... Allah aşkına... Yetişir artık… Bırakınız... Nedir bu canım... Recai'den başka İstanbul'da.. peşine düşülecek adam kalmadı mı?"

"Çekiliniz hanımefendi... Hiçbir kuvvet, beni onu yakalamaktan men edemez, kaçılınız!"

"Hayır! Siz onu yakalamayacaksınız!"

Genç kadın, çıplak vücudu, çıplak ayaklarıyla sertaharri memurunun yolunu kesiyor, bağırıyordu:

"Yakalamayacaksınız, hayır! Ya beni öldürürsünüz, ya bu işten vazgeçersiniz."

Mehmet Rıza, kadını belinden yakalayarak bertaraf etmek istedi, fakat bu sıcak, bu yumuşak vücudun teması, dayanma gücünü azaltıyor, onu şaşırtıyordu. Kadın da ona sarılarak, yürümesine meydan vermiyordu:

"Hayır, gitmeyeceksiniz!"

"Bırakınız diyorum."

"Gitmeyeceksiniz, olmaz. O benim kocamdır, kocam... Anlıyor musunuz? Onu kendi elimle sizin ellerinize teslim edemem. Gitmeyeceksiniz."

"Bırakınız diyorum."

Mehmet Rıza, kuvvetli erkeklerden ziyade kendisini mağlup etmeye yetenekli bulunan bu genç kadınla mü-

cadeleye mecbur oldu. Onu belinden sımsıkı yakaladı, havaya kaldırdı, ayaklarını yerden kesti, bir koltuğun üstüne attı ve tuvalet odasının kapısını açtı.

Fakat orada Recai yoktu. Tuvalet odasından sofaya başka bir kapı olduğu için, hırsız oradan kaçmıştı.

Mehmet Rıza sofaya çıktı.

Şaziment Hanım da çarçabuk elbiselerini giyerek dışarıya fırlamıştı.

Bütün yalı halkı, hizmetkârlar uyandılar, gürültüyü işiterek odalarından dışarıya çıktılar.

Mehmet Rıza, pencerelerden birini açmış, bahçedeki arkadaşlarına soruyordu:

"Kimse dışarıya çıktı mı?"

Taharriler cevap verdiler:

"Hayır!"

Mehmet Rıza yeniden arkadaşlarına tembih etti:

"Hiç kimseyi salıvermeyiniz! Yalının her tarafını kuşatınız! Domuz herif şimdi elimden kaçtı."

Mehmet Rıza, hep elinde revolverini tutarak, hizmetkârlara yalının bütün kapılarını kapattı.

Şaziment Hanım bu rezalet karşısında bayılmıştı.

Mehmet Rıza, yalının her tarafına koşuyor, odalara, helalara, koridorlara, tavan arasına, en ücra yerlere bakıyor, yanında gelen hizmetkârlara tembih ediyordu:

"Eğer bir gölge görürseniz bağırınız, ben gelirim."

Mehmet Rıza tavan arasını ararken, yanına ihtiyar bir hizmetçi kadın geldi:

"Polis efendi! Polis efendi!" diye bağırdı.

"Ne var?"

"Aşağıda uzun boylu bir herif, kayıkhanenin üstündeki odanın döşemelerini parçalıyor, oradan denize kaçacak. Koşunuz."

Mehmet Rıza, hemen tavan arasının penceresini açtı, bahçedeki arkadaşlarına bağırdı:

"Hepiniz kayıkhaneye koşunuz, Cingöz oradan kaçacak!"

Kendisi de, kayıkhanenin üstündeki odaya koştu.

İhtiyar hizmetçi kadın arkasından yürüdü. Fakat odaya kadar gitmedi. Sofalardan birinde, pencereden bahçeye baktı taharri memurlarının hepsinin kayıkhaneye gittiklerini görünce, hizmetçi kadın, bir erkek gibi pencereden bahçeye atladı, arka kapıdan sokağa fırladı.

Bu ihtiyar hizmetçi kadın alelacele tuvalet odasına girerek, Rıza'nın Şaziment Hanım'la mücadelesi esnasında kadın kıyafetine giren Cingöz Recai idi, bu suretle yalıdan da kolayca kaçmıştı!

SON

CİNGÖZ RECAİ,

FANTOMALARA,
ARSEN LÜPENLERE TAŞ
ÇIKARAN,

CİN OĞLU CİN,

ÇAPKIN VE KİBAR

BİR İSTANBUL SERSERİSİDİR.

SERGÜZEŞTLERİNİ OKURKEN
İNSANIN PARMAĞI
AĞZINDA KALIR.